



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **B.T.**, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t. č. bytem ..., zastoupeného: JUDr. Pavel Sadílek, advokát, se sídlem Stará cesta 425, 331 01 Plasy, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 26.9.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2017 č.j. OAM-128/LE-LE05-LE24-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Pavlu Sadílkovi se p ř i z n á v á odměna ve výši 8.945,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 724242339/0800, VS: 60612017.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včasnou žalobou ze dne 26.9.2017 napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2017 č.j. OAM-128/LE-LE05-LE24-2017, jímž bylo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14.7.2017 rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), neuděluje. V rámci tzv. blanketní žaloby žalobce požádal o ustanovení zástupce – advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backy. (*Žalobce k žalobě připojil kopii napadeného rozhodnutí.*)

Usnesením zdejšího soudu ze dne 4.10.2017, č.j. 60 Az 61/2017-22, byl žalobci vzhledem k tehdy jeho aktuálnímu místu pobytu ustanoven zástupcem JUDr. Pavel Sadílek, advokát. Poté byl usnesením ze dne 17.10.2017 č.j. 60 Az 61/2017-27 žalobce vyzván k odstranění vad podané žaloby ze dne 26.9.2017.

V doplnění žaloby ze dne 24.10.2017 žalobce sdělil na základě výzvy soudu, že napadl označené rozhodnutí v celém rozsahu, přičemž namítl, že žalovaný nezjistil objektivní stav věci, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlédl dostatečně ke všem skutečnostem, které vyšly během řízení najevo a neprovedl všechny důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Ohledně doplnění důkazů odkázal žalobce na svá tvrzení, která uvedl před žalovaným v řízení o udělení azylu a nenavrhuje provedení žádných nových důkazů. Závěrem žalobce navrhl, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Napadeným rozhodnutím ze dne 7.9.2017 č.j. OAM-128/LE-LE05-LE24-2017 žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, který podal dne 14.7.2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**), v níž jako důvod uvedl skutečnost, že na Ukrajině je válka, má tři malé děti, pro které potřebuje peníze, ale na Ukrajině není práce. Dne 11.8.2017 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je ukrajinské národnosti, řecko-katolického náboženského vyznání a nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, ani není nijak angažovaný a s politikou nemá nic společného. Dále pokračoval, že je rozvedený a ve vlasti žil v obci Verchňa Sinovidňa, okres Skoliv, Lvovská oblast. V červnu 2016 odjel autobusem do Polska, kde byl přes rok, pracoval tam, a když mu skončila platnost víza, jel za bratrem do ČR s tím, že by mu mohl pomoci prodloužit vízum. Na území ČR vstoupil podle svých slov dne 2.8.2017, kdy přijel autobusem z Polska. Ke svým předchozím pobytům ve státech Evropské unie (dále jen **EU**) uvedl, že toto byla jeho první cesta do EU, měl polské pracovní vízum s platností do listopadu 2016 a prohlásil, že dosud nikde o mezinárodní ochranu nežádal. Dále prohlásil, že je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že musí platit alimenty, proto je pro něho nejpodstatnější sehnat práci a vydělat peníze, ale na Ukrajině není práce i vzhledem k tomu, že je zde válka.

V průběhu pohovoru dne 11.8.2017 žadatel nejprve zopakoval, že z Ukrajiny odjel na svůj pas a polské vízum, proto při odjezdu z vlasti nebo při příjezdu na Ukrajinu při hraniční kontrole apod. neměl žádné potíže. Vysvětlil, že z Ukrajiny odjel kvůli práci, protože na Ukrajině není, děti rostou a on je musí zabezpečit. Více k tomu dodat nechtěl. Dále prohlásil, že na Ukrajině nikdy žádné problémy neměl, a jiný důvod k odjezdu z vlasti, než uvedl, také neměl. Na otázku, zda byl na Ukrajině někdy trestně stíhaný, žalobce odpověděl, že ne, ani správní řízení proti němu nikdy nebylo vedeno. O udělení mezinárodní ochrany žádá kvůli nezaměstnanosti a také potřebuje vydělat peníze. Připomněl válku na Ukrajině, přičemž tato situace se jej dotýká tak, že berou všechny do války, takže mohou vzít i jeho, i když zatím v armádě podle svých slov nesloužil, protože než měl nastoupit na vojnu, zlomil si nohu a tehdy jej nevzali; ovšem než odjel do Polska, dostal z vojenské správy dopis, že se má znovu dostavit na přezkum svého zdravotního stavu. Vypověděl, že pak jej pracovníci vojenské správy hledali doma, ale matka jim řekla, že odjel do Polska. Na otázku, zda žalobce ví o tom, že v současné době již na Ukrajině nejsou povolávání záložníci a vojáci základní služby nejsou nasazováni do bojů, odpověděl, že berou, povolávají pořád, což ví od otce stejně jako to, že kdyby nastoupil do armády, do dvou měsíců by jej poslali do bojů. Jeho otec to ví proto, že z jejich vesnice hodně chlapů odvedli a brali dokonce i jeho vrstevníky, bylo to před měsícem. Poté žalobce prohlásil, že uvedl všechny důvody, kvůli nimž opustil vlast a požádal o mezinárodní ochranu, a které by měl vzít správní orgán v potaz během posuzování jeho žádosti.

Žádné doklady, dokumenty či jiné materiály na podporu svých tvrzení doložit nechtěl a nevyužil svého práva nechat si závěrem pohovoru všechny otázky a odpovědi zpětně přetlumočit za účelem kontroly a svým podpisem stvrdil, že proti zápisu jednotlivých otázek a odpovědí nemá žádné námitky.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je válka v jeho vlasti, tamní nezaměstnanost a nepříznivá ekonomická situace, snaha vydělat prostředky na úhradu výživného svých nezletilých dětí a obava, že bude odveden do armády a poslán do války. Správní orgán při posouzení žalobcovy žádosti vycházel především z jeho výpovědi a vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen *s.ř.* či *správní řád*) byla žalobci dána možnost se s výše uvedenými informacemi seznámit. Žalobce této možnosti nevyužil, s podklady se seznámit nechtěl, nechtěl se k nim ani nijak vyjádřit a nenavrl žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nechtěl ani uvést žádné další skutečnosti či nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu.

Po posouzení žalobcových tvrzení správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by na Ukrajině jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Neuvedl ani nic, co by vedlo k závěru, že by byl ve vlasti vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování. Naopak výslovně prohlásil, že na Ukrajině nikdy žádné problémy neměl, a z jeho výpovědi ani nevyplývá, že by nějakou formu pronásledování očekával v případě návratu do vlasti.

Žalovaný nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní; jiné skutečnosti než uvedené v citovaném paragrafu nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Snahu o legalizaci pobytu v ČR na základě tvrzení jmenovaného, že má tři malé děti, na Ukrajině není práce a on potřebuje vydělávat peníze, aby mohl na děti platit výživné, těmto důvodům podřadit nelze.

Co se týče obavy jmenovaného z možného povolání k výkonu vojenské služby, podotkl správní orgán, že obecně platí, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznává mimo jiné i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence) z r. 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Nemůže se tedy jednat o jednání označitelné jako pronásledování. V případě žalobce ani nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně. Sám nic takového neuvedl a ani správní orgán nezjistil. Vojenská služba se řídí na Ukrajině zákonem, přičemž právo je vymahatelné a podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud se sídlem v Brně (dále jen **NSS**) vyjádřil svůj názor např. v rozhodnutí č.j. 7 Azs 321/2004 ze dne 22. 12. 2004: „*Pokud se stěžovatel dovolává nepříjemností v případě výkonu vojenské služby, případně obav z jejího nenastoupení, pak tato*

obava nezakládá odůvodněný strach podřaditelný pod § 12 zákona o azylu. Konečné i v zemi, kde se stěžovatel domáhá udělení azylu, je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin, jakkoliv je zde možnost náhradní vojenské služby dlouhodobě umožněná, a tento trestný čin zůstává zachován, jakkoliv dokonce povinnost základní vojenské služby byla zrušena.“ Na Ukrajině skutečně hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2-5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz, k čemuž však v případě žadatele dosud nedošlo, protože je v ukrajinských podmínkách běžné vyhýbání se vojenské službě právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu. Správní orgán dále doplnil, že do oblasti bojů jsou v současnosti nasazováni již výhradně profesionální vojáci nebo dobrovolníci, takže žadatelova obava z opětovného odvodu do ukrajinských ozbrojených sil proti jeho vůli není podle názoru správního orgánu odůvodněná. Žalobce dosud neabsolvoval ani vojenskou základní službu, takže vzhledem k jeho věku mu bezprostřední nebezpečí odvodu do ukrajinských ozbrojených sil, natožpak nasazení do oblasti bojů, ani nehrozí, bez ohledu na výsledek přezkumu jeho zdravotního stavu vojenskou správou.

Za důvod pro udělení azylu pak nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině (válku), kterou žalobce, uvedl mezi důvody své žádosti. S odkazem na své informační zdroje i skutečnosti obecně známé správní orgán konstatoval, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se jedná o různě intenzivní ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněna a zcela stabilní. Žalobce pochází ze západní části Ukrajiny, z Lvovské oblasti, kde žil až do svého odjezdu z vlasti. Tato oblast je vzdálená od oblasti ozbrojených střetů přibližně tisíc kilometrů a tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká, jak potvrzují také zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9.12.2016 a odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 24.11.2016. I pokud by však skutečně na Ukrajině probíhala válka, která by pro žalobce znamenala ohrožení, nejednalo by se o důvod pro udělení azylu. Zákon o azylu pamatuje na situace, kdy cizinci hrozí v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, možností udělení doplňkové ochrany. Na území Ukrajiny však dle shromážděných zdrojů neprobíhá ozbrojený konflikt, který by pro žalobce znamenal jakékoliv nebezpečí.

Ani obecně ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině. Nic takového však v případě žalobce zjištěno nebylo. Správní orgán uvedl, že si je sice vědom na základě jím nashromážděných informací, že celková situace na Ukrajině je poznamenána slabou ekonomikou, vysokou mírou inflace, devalvující měnou a trhem práce, který se potýká s potížemi, avšak s ohledem na výše uvedené argumenty, nelze ekonomické potíže žalobce ve vlasti rozhodně považovat za relevantní důvody ve smyslu zákona o azylu, jelikož nedobrá hospodářská situace na Ukrajině postihuje naprostou většinu občanů země bez rozdílu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávaných politických názorů. Závěrem správní orgán poznamenal, že v

posledním čtvrtletí loňského roku již ukrajinská ekonomika výrazně oživila a začala se vzpamatovávat z hluboké recese, která trvala dva roky.

Žalovaný shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Z žalobcových výpovědí v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu rovněž nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu.

V souvislosti s možností udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) se žalovaný zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědí v průběhu správního řízení však nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby, jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Správní orgán vzal přitom v úvahu i tvrzení žalobce o dlouhodobém léčení zlomené nohy.

Žalovaný se dále věnoval tomu, zda nejsou naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen, jak vyplývá ze zprávy organizace Amnesty International. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žalobci v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalovaný však k takovému závěru v případě žalobce nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí. Ve vztahu k žalobcem tvrzenému chaosu na Ukrajině žalovaný uvedl, že jde o obecné, zcela nepodložené a čistě proklamativní tvrzení. Správním orgánem shromážděné podklady pak takové závěry zcela vylučují. K žalobcem uváděné bídě a nedostatku pracovních příležitostí na Ukrajině správní orgán poznamenal, že složitá ekonomická situace na Ukrajině, jistě i zhoršená existencí ozbrojeného konfliktu na východě země, nepředstavuje hrozbu vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť se nejedná o mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání.

Co se týče obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby, zopakoval správní orgán, jak bylo výše již podrobně objasněno, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonání uznávají za naprosto legitimní i Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Její výkon tedy nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Současně ze žadatelových výpovědí ani ze zjištění žalovaného nevyplývalo nic, z čeho by bylo možné učinit závěr, že právě v jeho případě by výkon vojenské služby představoval vážnou újmu, když do oblasti bojů jsou v současnosti nasazováni již výhradně profesionální vojáci nebo dobrovolníci, a navíc žadatelova obava z odvodu do ukrajinských ozbrojených sil proti jeho vůli není především s ohledem na jeho věk podle názoru žalovaného odůvodněná.

Žalovaný se přitom zabýval i otázkou, zda žalobci může hrozit nějaká újma v souvislosti s jeho pobytem v zahraničí a žádostí o mezinárodní ochranu v ČR. Ani v tomto případě však nedospěl k závěru, že by tomu tak bylo. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3.6.2016 totiž platí, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, po návratu na Ukrajinu obecně nehrozí nebezpečí vážné újmy.

Rovněž posuzoval žalovaný také otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na základě shodné argumentace jako při posuzování důvodu pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu konstatoval, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Problematikou ozbrojeného konfliktu na Ukrajině se zabýval i NSS, který v usnesení ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 265/2014-17, uvedl, že na Ukrajině neprobíhá tzv. totální konflikt. Po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje případné žalobcovo vycestování ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán rozhodující ve věci na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z žalobcových výpovědí, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 14b zákona o azylu.

Žalovaný tudíž shledal, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu neudělil.

Žalovaný ve svém vyjádření dne 17.1.2018 k žalobě soudu sdělil, že žalobcovo zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Balková bylo ukončeno a byl transferován do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokázaly, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu, a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, §14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem.

K námitce, že správní orgán nezjistil objektivní stav věci, žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany svá tvrzení nepodložil žádnými relevantními doklady. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a

skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že dokazování provedl podrobně a úplně a zabýval se všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dále k tomuto žalovaný sdělil, že to byl právě žalobce, kdo měl v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. NSS k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný byl toho názoru, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 11.8.2017 měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní. Při konaném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl nějaké další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žalobce výslovně sdělil, že uvedl vše. K možnosti doložit doklady uvedl, že nic doložit nechce. Žalovaný byl tedy přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu.

Správní orgán nad rámec výše uvedeného sdělil, že dle jeho názoru žalobcem uplatněné námitky nesplňují zákonné požadavky na formulaci žalobních bodů dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť z tvrzení žalobce nejsou seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce. Z tohoto důvodu se správní orgán domníval, že za dané situace je žaloba neprojednatelná.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomníval, že by při svém postupu porušil ustanovení uvedených právních předpisů. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný uvedl, že má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Během řízení správní orgán hodnotil celý případ individuálně a posoudil veškeré argumenty, které žalobce během žádosti uvedl. Co do podrobností, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se řídil při řešení případu a aplikaci právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, proto v podrobnostech plně odkázal na správní spis. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že dle protokolu o předání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.9.2017 jej žalobce převzal dne 15.9.2017 osobně a téhož dne rozhodnutí nabylo právní moci. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Dále soud zjistil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě odpovídají obsahu správního spisu.

Dne 27.2.2018 bylo z evidence Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, zjištěno, že žalobce byl propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců Balková a od 22.2.2018 má hlášenou adresu pobytu Z. 441, V. n. V.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti*

rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Dle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Ustanovení § 12 zákona o azylu stanoví, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Ustanovení § 14a stanoví: (1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

(2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce s tím souhlasil a žalovaný se ve lhůtě dvou týdnů k takovému způsobu projednání věci i přes výzvu soudu nevyjádřil.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného. Soudní přezkum je omezen na to, zda správní orgán nevybočil z mezí zákona, své rozhodnutí logicky odůvodnil, jeho procesní postup byl prost vad a konečné rozhodnutí nebylo výrazem libovůle.

Námitky žalobce byly formulovány ve velmi obecné podobě. Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska

všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle zákona o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto zákoně uvedené. Pokud není žadatel aktivní, správní orgán nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má podle správního řádu správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Soud ze spisového materiálu i napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný zjistil objektivní stav věci v rozsahu, v jakém mu jej ukládá zákon a v jakém mu to umožnil žalobce svými výpověďmi. Úkolem žalovaného bylo toliko posoudit žalobcem výslovně uvedené okolnosti jeho azylového příběhu, neboť jsou to právě žadatelé o mezinárodní ochranu, na nichž leží prvotní břemeno tvrzení (k tomu srov. rozsudek NSS č.j. 4 Azs 103/2007-63; obdobně také rozsudek NSS ze dne 7.12.2005, č.j. 4 Azs 151/2005-86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů.“*). Úlohou správního orgánu tudíž není azylově relevantní důvody ve prospěch žadatele domýšlet nebo jakkoli aktivisticky zjišťovat jeho postoje, jak se žalobce prostřednictvím svého zástupce snažil soudu podsunout.

Soud se při hodnocení napadeného rozhodnutí neztotožnil ani s námitkou žalobce, že by si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání svého rozhodnutí a nevyšel by tak ze spolehlivě zjištěného stavu, neboť správní orgán postupoval zcela standardně, vzal v potaz veškerá tvrzení žalobce a veškeré zprávy o zemi původu, které měl z oficiálních zdrojů k dispozici a jejichž věrohodnost se žalobce ani nijak nesnažil napadnout. Podle rozsudku NSS č.j. 1 Azs 105/2008-81 *„[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“* Žalobce během správního řízení označil za důvody opuštění vlasti složitou rodinnou situaci a nedostatek pracovních příležitostí a za důvody obav z návratu válku, bídu, nepořádek a chaos, nejistotu ohledně vývoje situace v zemi. Z toho je zřejmé, že důvody jeho žádosti byly obecného rázu. Žalovaný při jejich následném hodnocení vycházel z informací o zemi původu, které jsou standardně přijímány jako dostačující a odpovídající shora uvedeným kritériím. S ohledem na tvrzené skutečnosti a jejich obecnost – a to je třeba zdůraznit – byly dostatečně podrobné a přiměřeně aktuální, přičemž pocházely od různých subjektů na národní i nadnárodní, vládní i nevládní úrovni.

Soud zjistil, že žalovaný umožnil žalobci být v průběhu řízení plně aktivní a uvést veškeré důvody, které jej k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedly. Úsudek správního orgánu byl logicky soudržný, neboť žalovaný nejprve shrnul tvrzení žalobce, poté je porovnal se situací v zemi původu a na tomto základě učinil závěr o nemožnosti udělení jakékoli jiné formy mezinárodní ochrany. Žalobce pro řízení před soudem neuvedl konkrétní důvody, pro které mu měl být udělen azyl; omezil se na obecný odkaz na rodinnou, sociální a ekonomickou situaci. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně v části vztahující se k udělení humanitárního azylu uvedl, že se rodinnou, sociální i ekonomickou situací žalobce zabýval; zabýval se i zdravotním stavem žalobce. K tomu je třeba v souladu

s žalovaným uvést, že žalobce sám označil svůj zdravotní stav za dobrý a neuvedl žádné specifické zdravotní potíže. Žalovaný tedy shledal, že z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení nevyplynul žádný důvod podřaditelný pod jakýkoliv zákonný důvod pro udělení azylu, přičemž postup žalovaného nezavdal příčinu k pochybnostem soudu o absenci libovůle na straně správního orgánu. Lze shrnout, že žalobce neuváděl žádné okolnosti, jež by mohly být důvodem pro udělení azylu.

V souhrnu soud shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil veškeré skutečnosti uváděné žalobcem a posoudil jejich relevanci z hlediska zákona o azylu. Žalovaný tedy v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o azylu a zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu s ohledem na odůvodnění žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž si žalovaný opatřil nezbytné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí zejména v tom smyslu, že žalobci umožnil uvést veškeré důvody, pro něž o mezinárodní ochranu žádá, a že si opatřil relevantní zprávy o situaci panující v žalobcově vlasti z ověřených zdrojů různé povahy. Získané poznatky pak přezkoumatelným způsobem vzájemně konfrontoval. Provedené dokazování bylo s ohledem na konkrétní okolnosti případu dostačující a žalobce byl vyslechnut takovým způsobem, který mu umožnil uvést vše, co považoval za podstatné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo konzistentní a odpovídalo požadavkům správního řádu.

Pokud žalobce uvedl pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesnil, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Zdejší soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“, která je typická pro správní soudnictví; proto nemůže žalobce úspěšně namítat, že správní orgán v předcházejícím řízení nezjistil důsledně skutečný stav věcí, pokud sám neuvedl skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I.*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a ani nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Součástí žaloby byl i návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Protože byl *usnesením ze dne 4.10.2017 č.j. 60 Az 61/2017-22* žalobci zástupcem ustanoven advokát JUDr. Pavel Sadílek a podle § 35 odst. 9 s.ř.s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát, rozhodl soud, jak je uvedeno ve *výroku III. tohoto rozsudku*. Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (*první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 24.10.2017*) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 6.200,-Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,-Kč/úkon, celkem tedy 600,-Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)*, ve znění pozdějších předpisů. Dále byla připočtena náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem WV Tiguan, registrační značka... z Plas do Balkové a zpět za účelem porady s klientem – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen **zákoník práce**), činí 237,90 Kč (tj. 61 km x 3,90 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 440/2016 Sb. činí 154,75 Kč (tj. 8,6 l/100km x 29,50 Kč/l x 0,61), po zaokrouhlení tedy celkem 393,-Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený cestou za klientem do Balkové a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce 2 půlhodin činí celkem 200,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.945,- Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 14. května 2018

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: K.